

[Ministeren for handel, industri og søfart.] ikke er den gensidighed ved frilisterne, der kunne være, for det andet fordi de fleste andre lande belægger gummisåler med meget høje toldsats.

Som jeg allerede har nævnt, er gummiplader til såler herhjemme toldfri. I England lægger man en told på, som udgør 20 pct. af værdien, i Frankrig en told, der udgør over 30 pct. af værdien, og i Sverige har man en meget høj væggtoldsats. Under disse forhold mener vi ikke, det vil være rimeligt at sætte varerne på friliste. Det vil stride imod denne argumentation og imod de principper, som vi følger også overfor et internationalt forum i vor holdning til friliste-problemerne.

Jeg må iøvrigt tilføje, at når det ærede medlem hr. Viggo Starcke anfører, at man ved at sætte gummisåler på friliste ville opnå en reduktion i prisen på indtil 2 kr., må det bero på forkerte oplysninger. I hvert fald svarer det ikke til de oplysninger, ministeriet og jeg er i besiddelse af; for efter de oplysninger, vi har, er importerede rågummisåler ca. 20 øre billigere pr. par end de dansk-fremstillede, til gengæld er de dansk-fremstillede af større slidstyrke. Man må derfor formodentlig gå ud fra, at de er nogenlunde lige stillet i konkurrencen. Dog må det tilføjes, at det er lidt sværere at klistre en dansk sål på end en udenlandsk, således som det ærede medlem hr. Viggo Starcke med stor indsigt gjorde rede for.

Jeg tror hermed at have besvaret det ærede medlems forespørgsel.

Forespørgeren (Viggo Starcke): Jeg indrømmer, at den højtærede handelsminister havde nogen grund til at tale om en indviklet fremstilling, men det indviklede skyldes ikke mig. Det skyldes derimod, at myndighederne faktisk i løbet af godt 3 måneder har indtaget 9 forskellige standpunkter og er fremkommet med 5 forskellige officielle formuleringer. Det er det, der har givet anledning til det indviklede, og jeg synes ikke, at den højtærede handelsministers svar skabte den klarhed, som regeringen gav udtryk for i sit tilbud den 20. oktober, og som man fra vor side havde ventet.

Jeg forstod, at den højtærede handelsminister ikke ønsker at tage stilling til sagen lige nu. I den relativt korte taletid, jeg havde, kunne jeg ikke udtømmende dokumentere, hvad jeg sagde. Da den højtærede handelsminister imidlertid på forskellige punkter har ment, at jeg kom med forkerte oplysninger og ikke var tilstrækkeligt informeret om, hvordan sagen lå, vil

jeg gerne have lov til at dokumentere, at det er rigtigt, hvad jeg har sagt.

Vi er vist enige om, at under krigen var salg og fremstilling af skosåler af rågummi forbudt. Vi er desuden enige om, at rågummi er en råvare, som er toldfri ifølge toldtariffens nr. 94. Vi er vel også enige om, at rågummi praktisk talt altid importeres i plader, dels i tynde plader, der særlig anvendes ved fremstilling af solution og i børstefabrikkerne og den kemiske industri, og dels i svære plader, som næsten udelukkende anvendes i skotøjsfabrikationen. Det drejer sig særlig om de såkaldte *sole crepe plates* og de såkaldte *smoke plates*, idet de sidste har en mørkere farve, og det særlig er den smukke lyse farve, som vi ser på udenlandsk skotøj, men som vi hidtil ikke har måttet få lov at bruge herhjemme for myndighederne.

Der foreligger fra departementet for told- og forbrugsafgifter en resolution dateret 9. marts 1933 om, at disse *sole crepe plates*, disse rågummiplader, er ren uvulkaniseret rågummi, som er bestemt til videreforarbejdning. Og i 1933 erklærede generaldirektøren, at de ville være at henføre under løbe nr. 94, altså toldfri, og det tilføjedes, at det ikke var nødvendigt at indkræve valutaattest til deres import.

Jeg kan oplyse, at i oktober 1948 førtes der en del forhandlinger mellem branchefolkene og Grosserer-Societetets komité og myndighederne om ophævelse af forbudet af 1. maj 1940. Uanset dette har den danske gummiindustri fået indkøbstilladelse til oparbejdning af gummisåler til brug for skotøjsindustrien, og disse danske gummisåler indeholder en meget væsentlig procent af rågummi, men det er vulkaniseret gummi til trods for, højtærede handelsminister, at den rene rågummi har uhyre mange fordele fremfor den vulkaniserede gummisål. De rene rågummisåler er mere holdbare, er mere slidstærke, sidder meget bedre fast på skotøjet, har meget færre reparationer, kræver mindre arbejdsløn og kræver færre klæbemidler. Endelig har de den fordel, at alt affaldet fra rågummisålernes tilvirkning kan sælges som rågummi praktisk talt til indkøbspris, hvorimod affaldet fra det vulkaniserede gummi praktisk talt er ubrugeligt. Alligevel prøver de danske gummifabrikker gennem deres annoncer at bibringe det danske publikum den opfattelse, at det er rågummi, de leverer, og at det er et „forædlet dansk produkt“, hvilket er ganske urigtigt. Det er et forringet produkt.

Den 16. februar 1949 ophævedes så forbudet mod salg og fremstilling af rågummi